

BESLUT MEDDELAT AV DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

den 19 april 2005*

I mål C-521/04 P(R),

angående ett överklagande enligt artikel 57 andra stycket i domstolens stadga, som ingavs den 24 december 2004,

Hans-Martin Tillack, företrädd av I. Forrester, QC, och C. Arhold, Rechtsanwalt,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av C. Docksey och C. Ladenburger, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: engelska.

International Federation of Journalists (IFJ), företrädd av A. Bartosch och T. Grupp, avocats,

intervenient i första instans,

meddelar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

efter att ha hört generaladvokaten L.A. Geelhoed,

följande

Beslut

- Hans-Martin Tillack har yrkat att domstolen skall upphäva det beslut som meddelades av förstainstansrättens ordförande den 15 oktober 2004 i mål T-193/04 R, Tillack mot kommissionen (inte publicerat i rättsfallssamlingen ännu) (nedan kallat det överklagade beslutet). Genom detta beslut avslog förstainstansrättens ordförande ansökan dels om uppskov med verkställigheten av samtliga åtgärder med anledning av det påstådda klagomål som Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) ingav den 11 februari 2004 till de belgiska och tyska rättsliga myndigheterna, dels om att OLAF skall förpliktas att inte ta emot, undersöka, granska eller ta del av innehållet i de handlingar och uppgifter som de belgiska rättsliga myndigheterna förfogar över till följd av den husrannsakan som den 19 mars 2004 genomfördes i klagandens hem och på dennes arbetsplats.

- 2 Europeiska gemenskapernas kommission och International Federation of Journalists (nedan kallad IFJ) avgav sina yttranden avseende överklagandet den 31 januari 2005.

- 3 Parternas skriftliga yttranden och handlingarna i målet innehåller all information som krävs för att förevarande överklagande skall kunna prövas, och det saknas därför anledning att ge parterna tillfälle att yttra sig muntligen.

Tillämpliga bestämmelser

- 4 Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 av den 25 maj 1999 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) (EGT L 136, s. 1) omfattar alla kontroller, inspektioner och åtgärder som denna byrås anställda vidtar i tjänsten.

- 5 Skäl 13 i förordning nr 1073/1999 har följande lydelse:

”Det bör åligga de behöriga nationella myndigheterna eller, i förekommande fall, institutionerna, organen och byråerna, att på grundval av byråns rapport besluta om hur en avslutad utredning bör följas upp. Det bör dock föreskrivas att byråns direktör skall ha skyldighet att direkt till den berörda medlemsstatens rättsliga myndigheter överlämna de upplysningar som byrån har samlat in i samband med interna utredningar om omständigheter som kan leda till straffrättsliga påföljder.”

- 6 Artikel 10 i förordning nr 1073/1999 har rubriken Överlämnande av uppgifter från byrån. I artikel 10.2 föreskrivs följande:

”Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 8, 9 och 11 i denna förordning skall byråns direktör till de rättsliga myndigheterna i den berörda medlemsstaten överlämna de uppgifter som byrån har inhämtat i samband med interna utredningar [om] omständigheter som kan leda till straffrättsliga åtgärder. Med förbehåll för de krav som utredningen ställer skall direktören samtidigt informera den berörda medlemsstaten.”

Bakgrund till tvisten

- 7 I punkterna 3–10 i det överklagade beslutet har förstainstansrätten sammanfattat bakgrunden till tvisten på följande sätt:

”3 [Klaganden] är journalist och anställd av den tyska tidskriften Stern.

- 4 [Klaganden] har skrivit två artiklar publicerade i Stern den 28 februari respektive den 7 mars 2002 angående ett flertal fall av oegentligheter som hade konstaterats av en av Europeiska gemenskapernas tjänstemän, Van Buitenen. Det framgick av artiklarnas innehåll att [klaganden] hade detaljerad kunskap om innehållet i ett av Van Buitenen avfattat memorandum (nedan kallat Van Buitenens memorandum) och två interna konfidentiella anteckningar från OLAF av den 31 januari respektive den 14 februari 2002 angående ovannämnda memorandum (nedan kallade de interna anteckningarna).

- 5 Den 12 mars 2002 inledde OLAF en intern utredning enligt artikel 4.1 i förordning nr 1073/1999 i syfte att fastställa vilka tjänstemän eller anställda inom Europeiska gemenskaperna som var orsaken till att innehållet i Van Buitenens memorandum och de interna anteckningarna hade läckt ut.

- 6 I ett pressmeddelande av den 27 mars 2002, i vilket det tillkännagavs att den interna utredningen hade inletts, påpekade OLAF att '[d]et inte [var] uteslutet att pengar har betalats till någon inom OLAF (eller någon annan institution) i utbyte mot dessa handlingar'.

- 7 Stern publicerade ett pressmeddelande den 28 mars 2002, i vilket tidskriften bekräftade att den hade Van Buitenens memorandum och de interna anteckningarna i sin besittning, men förnekade inte desto mindre att en av dess medarbetare skulle ha betalat pengar till någon tjänsteman eller anställd vid kommissionen för att få tillgång till nämnda handlingar.

- 8 [Klaganden] krävde att OLAF skulle ta tillbaka anklagelserna om bestickning, och framförde därefter, den 22 oktober 2002, ett klagomål till Europeiska ombudsmannen. Den 18 juni 2003 lade Europeiska ombudsmannen fram sitt förslag till rekommendation till OLAF, i vilket ombudsmannen angav att det utgjorde ett administrativt missförhållande att i pressmeddelandet av den 27 mars 2002 framföra anklagelser om bestickning utan angivande av sakliga ... skäl, samt att OLAF skulle dra tillbaka anklagelserna om bestickning i pressmeddelandet. Som svar på denna rekommendation publicerade OLAF den 30 september 2003 ett pressmeddelande med titeln Klargörande från OLAF angående möjlig informationsläcka, om vilket Europeiska ombudsmannen informerades. Den 20 november 2003 meddelade ombudsmannen sitt beslut, vilket innehöll en kritisk anmärkning.

- 9 Med tillämpning av artikel 10.2 i förordning nr 1073/1999 överlämnade OLAF den 11 februari 2004 uppgifter till åklagarmyndigheterna i Bryssel (Belgien) och Hamburg (Tyskland). I uppgifterna framhölls resultaten av den interna utredning som hade inletts den 12 mars 2002 [nedan kallat det omtvistade överlämnandet].

- 10 Efter det att uppgifterna hade överlämnats inleddes i Belgien en utredning om [brott mot tystnadsplikten]. Efter instruktion från undersökningsdomaren i Bryssel genomförde den belgiska federala polisen den 19 mars 2004 husrannsakan i [klagandens] hem och på dennes kontor. Ett stort antal handlingar och andra föremål tillhörande [klaganden] togs i beslag. Den 23 mars 2004 väckte [klaganden] talan mot beslutet om beslag hos den handläggande undersökningsdomaren, som ogillade talan. [Klaganden] överklagade detta beslut till överklagandeinstansen i april 2004.”

Förfarandet vid förstainstansrätten

- 8 Klaganden har genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 1 juni 2004 väckt talan dels om ogiltigförklaring av det omtvistade överlämnandet, dels om ersättning för den skada som klaganden har lidit till följd av ovannämnda överlämnande och de åtgärder som OLAF har vidtagit till följd därav.

- 9 Genom särskild handling som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 4 juni 2004 yrkade klaganden med stöd av artikel 243 EG att förstainstansrätten skulle

— förordna om helt eller delvis uppskov med verkställigheten av de eventuella beslut som fattas eller åtgärder som vidtas till följd av det omtvistade överlämnandet,

- förplikta OLAF att inte ta emot, undersöka, granska eller ta del av innehållet i de handlingar och uppgifter som de belgiska rättsliga myndigheterna förfogar över till följd av den husrannsakan i klagandens hem och på dennes arbetsplats som myndigheterna genomförde den 19 mars 2004, vid vilken handlingar, en dator och andra föremål tillhörande klaganden togs i beslag,

- i väntan på det fortsatta förfarandet och OLAF:s yttrande, med omedelbar verkan förplikta OLAF att inte vidta någon åtgärd till följd av nämnda överlämnande, med förbehåll för åtgärder som vidtas i syfte att fullfölja förstainstansrättens ordförandes beslut beträffande de två ovannämnda yrkandena,

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna, och

- förordna om andra nödvändiga åtgärder.

10 Kommissionen yrkade att ansökan om uppskov med verkställighet skulle avslås och gjorde därvid bland annat gällande att det är uppenbart att klagandens talan om ogiltigförklaring skall avvisas.

11 IFJ ansökte om att få intervensera till stöd för klagandens yrkanden.

Det överklagade beslutet

- 12 I punkt 32 i det överklagade beslutet erinrade förstainstansrättens ordförande, efter att ha bifallit den interventionsansökan som ingivits av IFJ, om att det enligt fast rättspraxis skall fastställas huruvida vissa omständigheter föreligger som gör det möjligt att omedelbart avgöra huruvida talan rörande huvudsaken, som ansökan om interimistiska åtgärder hänför sig till, kan prövas, när det har hävdats att det är uppenbart att en sådan talan skall avvisas.
- 13 Förstainstansrättens ordförande konstaterade härvid, i punkt 47 i det överklagade beslutet, att det i det skedet av förfarandet inte föreföll föreligga några omständigheter som gjorde det möjligt att omedelbart fastställa att talan om ogiltigförklaring kan tas upp till sakprövning.
- 14 I punkt 46 i det överklagade beslutet uttalade förstainstansrättens ordförande att OLAF:s beslut att göra det omtvistade överlämnandet till de nationella rättsliga myndigheterna inte utgör en rättsakt mot vilken talan kan väckas, eftersom den inte har några tvingande rättsverkningar.
- 15 I punkt 38 i det överklagade beslutet erinrade förstainstansrättens ordförande om att endast åtgärder som har tvingande rättsverkningar som kan påverka klagandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning utgör rättsakter och beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring. Ordföranden påpekade härvid i punkt 43 i samma beslut att det omtvistade överlämnandet inte har några tvingande rättsverkningar för de belgiska och tyska myndigheterna, vilka är fria att besluta om hur OLAF:s utredningar skall följas upp.

- 16 Förstainstansrättens ordförande har slutligen i punkt 44 i det överklagade beslutet understrukt att den i artikel 10 EG föreskrivna skyldigheten till lojalt samarbete inte innebär att de nationella rättsliga myndigheterna måste vidta några särskilda åtgärder, såvida de inte anser att det är motiverat med hänsyn till uppgifterna från OLAF. Vad beträffar argumentet om rätten till ett verksamt rättsligt skydd, fastställde ordföranden i punkt 45 i samma beslut att klaganden inte på något sätt har visat hur denne är förhindrad att bestrida nämnda myndigheters beslut om husrannsakan i klagandens hem och på dennes arbetsplats.
- 17 I punkt 48 i det överklagade beslutet fastställde förstainstansrättens ordförande att endast klagandens argument till stöd för talan om skadestånd skulle bedömas, och i punkt 62 i detta beslut ansåg han att klaganden inte i tillräcklig mån hade styrkt att skadeståndstalan inte var uppenbart ogrundad.
- 18 Under dessa omständigheter angav förstainstansrättens ordförande i punkt 63 i det överklagade beslutet att ansökan skulle avslås.

Överklagandet

- 19 Klaganden har genom sitt överklagande yrkat att det överklagade beslutet skall upphävas och att hans yrkanden vid förstainstansrätten skall bifallas.

- 20 Kommissionen har yrkat att domstolens ordförande skall ogilla överklagandet. I andra hand har den yrkat att ansökan om interimistiska åtgärder skall avslås. Därutöver har den yrkat att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.
- 21 IFJ har yrkat att det överklagade beslutet skall upphävas och att klagandens ansökan om interimistiska åtgärder skall beviljas.

Prövning i sak

- 22 Klaganden har anfört tre grunder till stöd för överklagandet. Den första grunden avser att förstainstansrättens ordförande gjort en felaktig bedömning av huruvida talan om ogiltigförklaring kan upptas till sakprövning. Den andra grunden avser att förstainstansrättens ordförande gjort en felaktig bedömning av orsakssambandet mellan det omtvistade överlämnandet och den skada som klaganden påstår sig ha lidit. Den tredje grunden avser ett åsidosättande av rätten till ett verksamt rättsligt skydd.

Den första grunden

- 23 Genom den första grunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrättens ordförande har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid bedömningen att det är uppenbart att talan om ogiltigförklaring inte kan upptas till sakprövning.

Den första grundens första, andra och tredje delar

- 24 Den första grundens första, andra och tredje delar avser frågan vilken rättslig status de åtgärder har som har vidtagits på grundval av artikel 10.2 i förordning nr 1073/1999. De skall således prövas i ett sammanhang.
- 25 Klaganden har för det första gjort gällande att det inte föreligger något avgörande vare sig från domstolen eller från förstainstansrätten som avser tolkningen av artikel 10.2 i förordning nr 1073/1999 och frågan vilken rättslig status de handlingar har som OLAF vidtar på grundval av denna bestämmelse.
- 26 Det räcker i detta avseende att påpeka att möjligheten att fastställa, såsom förstainstansrättens ordförande har gjort i punkt 47 i det överklagade beslutet, att det inte föreligger några omständigheter som gör det möjligt att omedelbart fastställa att talan om ogiltigförklaring kan tas upp till sakprövning, inte är beroende av att det föreligger gemenskapsrättspraxis avseende den eller de rättsfrågor som uppkommer i talan rörande huvudsaken. Även om förekomsten av sådan rättspraxis kan underlätta ett sådant fastställande, kvarstår dock att den omständigheten att det är uppenbart att talan inte kan tas upp till sakprövning även kan följa av omständigheter som ännu inte varit föremål för prövning av gemenskapsdomstolarna. Härav följer att klagandens argument avseende att tidigare rättspraxis saknas inte kan godtas.
- 27 Klaganden har därefter ifrågasatt tolkningen i det överklagade beslutet som innebär att de åtgärder som vidtagits på grundval av bestämmelserna i förordning nr 1073/1999, bland annat artikel 10.2 i denna förordning, inte har några tvingande rättsverkningar. Klaganden har gjort gällande att de nationella myndigheterna var tvungna att följa upp det omtvistade överlämnandet, vilket de även har gjort. I

nämnda beslut kvalificeras detta överlämnande felaktigt som endast en informationsåtgärd, när det egentligen är fråga om en nödvändig rättshandling för att försätta OLAF i en rättslig situation som möjliggör att denna byrå får tillgång till de handlingar som den nationella polismyndigheten beslagtagit, i syfte att använda dessa för interna utredningar.

28 I punkt 43 i det överklagade beslutet har förstainstansrättens ordförande gjort en rättslig bedömning av det omtvistade överlämnandet och har, på grundval av såväl förordning nr 1073/1999 som ordalydelsen av den skrivelse av den 11 februari 2004 genom vilken OLAF överlämnade uppgifter till de nationella rättsliga myndigheterna, dragit slutsatsen att ett sådant överlämnande inte medförde några tvingande rättsverkningar gentemot dessa nationella rättsliga myndigheter.

29 Såsom IFJ har gjort gällande anges visserligen i den interimrapport som bifogades nämnda skrivelse och som således ingick i det omtvistade överlämnandet även att "överlämnandet av uppgifter till de två rättsliga myndigheterna [åklagarmyndigheterna i Bryssel och Hamburg] är nödvändigt i syfte att inleda oberoende men samordnade förfaranden". I samma rapport, under rubriken "Skyndsamhet" anges också närmare att "ärendet bör behandlas skyndsamt, eftersom Hans-Martin Tillack, enligt de uppgifter som inkommit, kommer att lämna Bryssel någon gång under mars månad i år för att bli korrespondent för *Stern* i Washington (Förenta staterna). I samband med att han lämnar Bryssel finns det risk för att viktiga bevis oåterkalleligen försvinner."

30 Det står emellertid klart att OLAF har överlåtit till behöriga nationella myndigheter att besluta om hur det omtvistade överlämnandet skall följas upp. Såsom följer av ordalydelsen av nämnda rapport, har OLAF inte begärt att nämnda myndigheter skall vidta särskilda åtgärder gentemot Hans-Martin Tillack.

31 Detta agerande från OLAF:s sida strider inte mot artikel 10.2 i förordning nr 1073/1999. I denna bestämmelse föreskrivs endast att denna byrås direktör till de

rättsliga myndigheterna i den berörda medlemsstaten skall överlämna de uppgifter som byrån har inhämtat i samband med interna utredningar om omständigheter som kan leda till straffrättsliga åtgärder. Varken i nämnda bestämmelse eller i skäl 13 i nämnda förordning återfinns det någon antydning om att ett sådant överlämnande av uppgifter är tänkt att ha tvingande rättsverkningar.

32 I artikel 10.2 i förordning nr 1073/1999 är utgångspunkten att en åtgärd såsom det omtvistade överlämnandet inte är sådan att den i sig går någon emot, men att den i förekommande fall kan leda till administrativa eller straffrättsliga åtgärder från behöriga nationella myndigheters sida. Vilka åtgärder som dessa myndigheter skall vidta med anledning av de uppgifter som har överlämnats till dem, ankommer således uteslutande på dessa myndigheter att besluta om.

33 Denna tolkning av artikel 10.2 i förordning nr 1073/1999 påverkas inte heller av den i artikel 10 EG föreskrivna skyldigheten till lojalt samarbete. Även om denna bestämmelse utgör hinder för ståndpunkten att de nationella myndigheterna inte har någon som helst skyldighet att undersöka de uppgifter som OLAF överlämnat, innebär den inte något krav på en tolkning som ger en åtgärd såsom det omtvistade överlämnandet tvingande karaktär, på så sätt att nämnda myndigheter är skyldiga att vidta särskilda åtgärder, eftersom en sådan tolkning skulle innebära en ändring av den fördelning av uppgifter och ansvar som föreskrivs för genomförandet av förordning nr 1073/1999.

34 Härav följer att förstainstansrättens ordförande inte gjorde en felaktig bedömning när han drog slutsatsen att det omtvistade överlämnandet inte utgör en rättsakt mot vilken talan kan väckas. Överklagandet kan således inte bifallas på den första grundens första, andra och tredje delar.

Den första grundens fjärde del

35 Genom den första grundens fjärde del har klaganden gjort gällande att det är oförenligt med principen om rätt till ett verksamt rättsligt skydd att förstainstansrättens ordförande fastställt att det är uppenbart att talan om ogiltigförklaring inte kan tas upp till sakprövning.

36 Kommissionen har härvid gjort gällande att det på nationell nivå föreligger ett tillräckligt rättsligt skydd. Den anser att det ankommer på nationella domstolar att säkerställa enskildas rättsliga skydd när den enda rättsakt mot vilken talan kan väckas är en rättsakt som antagits på nationell nivå eller denna rättsakt har antagits på grundval av en gemenskapsrättsakt mot vilken talan inte kan väckas vid gemenskapsdomstolarna i enlighet med artikel 230 EG.

37 IFJ har inte ifrågasatt att klaganden hade möjlighet att väcka talan mot de rättsakter som antagits av de belgiska myndigheterna vid de nationella domstolarna. IFJ har emellertid understrukit att dessa domstolar, även om målet har anhängiggjorts vid dem, inte har prövat huruvida de uppgifter som OLAF överlämnat är välgrundade. Enligt IFJ innebär det överklagade beslutet att klaganden berövas rätten att få sin sak prövad i domstol.

38 Härvid skall det erinras om att, såsom det har konstaterats i punkt 32 i förevarande beslut, det uteslutande ankommer på de nationella myndigheterna att besluta om vilka åtgärder de skall vidta med anledning av de uppgifter som OLAF har överlämnat till dem. Dessa myndigheter skall således själva pröva huruvida sådana uppgifter motiverar eller kräver att straffrättsliga åtgärder vidtas. Följaktligen skall rättsligt skydd mot sådana åtgärder säkerställas på nationell nivå med alla skyddsregler som föreskrivs i nationell rätt, vilket även innefattar de skyddsregler som följer av de grundläggande rättigheterna vilka, eftersom de ingår bland de

allmänna gemenskapsrättsliga principerna, medlemsstaterna är bundna av vid genomförandet av gemenskapsrättsliga bestämmelser (se bland annat dom av den 13 juli 1989 i mål 5/88, Wachauf, REG 1989, s. 2609, punkt 19, och av den 10 juli 2003 i de förenade målen C-20/00 och C-64/00, Booker Aquaculture och Hydro Seafood, REG 2003, s. I-7411, punkt 88).

- 39 Inom ramen för en talan som väcks på nationell nivå, har den domstol vid vilken talan anhängiggjorts möjlighet att genom en begäran om förhandsavgörande på grundval av artikel 234 EG ställa frågor till domstolen, i förekommande fall på förslag av parterna, om den tolkning av gemenskapsbestämmelser som den finner vara nödvändig för att kunna avgöra målet.
- 40 Härav följer att påståendet att den lösning som anges i det överklagade beslutet leder till att det inte föreligger något verksamt rättsligt skydd är felaktigt. Följaktligen kan överklagandet inte bifallas på den första grundens fjärde del.
- 41 Med hänsyn till det ovanstående kan överklagandet inte vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden

- 42 Genom den andra grunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid bedömningen att det inte föreligger något orsakssamband mellan OLAF:s överlämnande av uppgifter till de nationella myndigheterna och den skada som klaganden påstår sig ha lidit. Det skall härvid påpekas att den enda potentiella orsaken till den påstådda skadan som är aktuell i

förevarande överklagande är det omtvistade överlämnandet, eftersom klagandens skadeståndstalan i den del som den grundades på nämnda byrås publicering av två pressmeddelanden inte längre är relevant. Klaganden har vidare gjort gällande att det överklagade beslutet härvid inte har motiverats i tillräcklig mån.

- 43 Det framgår av punkt 54 i det överklagade beslutet att förstainstansrättens ordförande mot bakgrund av fast rättspraxis ansåg att det skall finnas ett direkt orsakssamband mellan det fel som det påstås att den berörda institutionen har begått och den åberopade skadan, och att den berörda institutionens handlande skall vara den omedelbara orsaken till denna skada.
- 44 Med hänvisning till denna rättspraxis har förstainstansrättens ordförande i punkt 58 i det överklagade beslutet fastställt att det inte finns något orsakssamband mellan OLAF:s överlämnande av uppgifter till de nationella myndigheterna och den skada som klaganden påstår sig ha lidit. Enligt nämnda ordförande står det nämligen klart att om de nationella myndigheterna inte hade beslutat att inleda en rättslig utredning, skulle klaganden inte ha lidit den skada som han påstår sig ha lidit.
- 45 Klaganden har emellertid gjort gällande att de kriterier som fastställts i rättspraxis med avseende på det villkor som avser orsakssamband har beskrivits och tillämpats på ett felaktigt sätt i det överklagade beslutet. Enligt klaganden är det avgörande att utreda huruvida det omtvistade överlämnandet utgör den omedelbara orsaken till skadan och inte huruvida detta överlämnande är den sista rättshandlingen i en kausalitetskedja.
- 46 Det räcker härvid att påpeka att det tydligt framgår av punkt 58 i det överklagade beslutet att den betydelse som de nationella myndigheternas beslut att inleda en rättslig utredning ges inte beror på att det utgör den sista rättsakten i en kausalitetskedja utan på att det är den avgörande orsaken till den skada som klaganden påstår sig ha lidit.

- 47 Under dessa omständigheter framgår det varken att förstainstansrättens ordförande har tillämpat rättspraxis avseende orsakssamband felaktigt eller att dess beslut är bristfälligt motiverat i detta avseende.
- 48 Härav följer att överklagandet inte heller kan bifallas på den andra grunden.

Den tredje grunden

- 49 Genom den tredje grunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrättens ordförande har åsidosatt klagandens rätt till ett verksamt rättsligt skydd.
- 50 Mot bakgrund av att argumenten avseende det påstådda åsidosättandet av rätten till ett verksamt rättsligt skydd redan har prövats inom ramen för den första grundens fjärde del och klaganden inom ramen för förevarande grund inte har anfört ytterligare omständigheter som skulle kunna påverka det som fastställts vid prövningen av den första grunden, skall den tredje grunden lämnas utan avseende.
- 51 Eftersom överklagandet inte kan bifallas på någon av de tre grunder som klaganden har anfört till stöd för överklagandet, skall överklagandet ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 52 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i samma rättegångsregler skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att klaganden skall ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas. Enligt artikel 69.4 tredje stycket i rättegångsreglerna kan domstolen besluta att även andra intervenienter än stater och institutioner skall bära sina rättegångskostnader. Med tillämpning av denna bestämmelse skall IFJ bära sin egen rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar domstolens ordförande följande beslut:

- 1) **Överklagandet ogillas.**
- 2) **Hans-Martin Tillack skall ersätta rättegångskostnaderna i andra instans.**
- 3) **International Federation of Journalists skall bära sin rättegångskostnad.**

Underskrifter